

– Ha már író vagyok, úgy gondolom, többet megengedhetek magamnak! Nekem és az íróknak köszönhetik az emberek, hogy nem maradnak buták...

– Ne nagyképűsködj! – mondta Laci. – A könyvektől is néha buta lesz az ember.

– Hát... Már aki... A buta ember igen.

– Hidd el nekem, az emberek többségét nem érdeklik a könyvek, egyáltalán nem írnak, s nem élnek álmvilágban!

– Miben élnek? Ma már nincs érvénye annak a mondásnak, hogy nemcsak kenyérrel él az ember? Tényleg, miben élnek? Ragályban! Csak nem veszik észre.

– Majd te nyitod fel a szemüket, mi? Térj már észhez. Nem fog a világ a te kedvéért fikarcnyit sem megváltozni! – mondta Laci.

– De ha jó könyveket írok, az fennmarad! Nem elég az? Lehet, hogy Nobel-díjas nem leszek, de az olvasók, akik olvasnak engem, kitartanak mellettem, s az évek egy betűt sem tüntetnek el a könyveimből...

Hirtelen egy varjú szállt le előttük, aztán felreppent s átrepült a határon.

Zoli nevetett.

– Na menjünk, még sok dolgunk van! – mondta Laci.

– Igen, tele vagyok ötletekkel! – mondta Zoli, aztán mindketten eltűntek a homályban.

CSONTOS MÁRTA

Az éjszaka képei

Berda József Barátom arca üzen című versének soraira

Arcát a távol lebbenti hozzám,
szomorú maradék, mely ott
bujkál a fák között, s benéz
az ablakon, hogy gyönyörködjön
bennem, nézhesse porosodó
virágaim a felszálló melegben,
s arra a napra gondol, mikor
a sötét éjszakában fáradtan
mentünk az út porában, ahol
követtek bennünket meztelen
csillagok az angyal-szőke fényben,
ahol gyűjtöttük a letört lepke-
szárnyakat, kiszíneztük a táncoló
árnyakat, ahol vándorlásunk lázas
tavaszi futás volt, ahol a tiszta
étertől lettünk másnaposak, s a réten
mint zölden lobogó gyertyák
világítottak felénk a szentjánosbogarak.

*Belőled már kiszáradtak a könnyek,
csak álmomban szólsz már hozzám.
Nincs többé találkozási pont;
én itt vagyok vénülő amazon,
Te ott vagy halált szelídítő Gyermek.*

CSONTOS MÁRTA (1951, Győr) tanár, költő, író. **A Pázmány Péter Katolikus Egyetem** abszolvált PhD hallgatója. **Értekezésének témája Reményik Sándor költészete. Legújabb kötetei: A meggyújtott olajág (versek, 2010), Szerzők, múzsák, szenvedélyek (esszé, 2011), Egográfia 3. (aforizmák, 2012), A Sehol szélén (versek, 2014), Zónahatárok (versek, 2016, mind a Littera Nova gondozásában).**

Még egy nap

*Mindig várok még egy napot,
mert éget a csönd, s úgy
érezem, bekerít a belső
világomlás, ha megszólalok.*

*Rögtönzők egy munkanaplót,
kimutatást vezetnek, s látom,
a papír elrendelés a szökésre, –
majd ha lélegzem a legutolsót.*

*Arcom már a falakba nőtt,
a véső ott lapul a vakolat alatt;
megbontott árnyakat látok,
elégiába fürdetett ikonokat.*

*A legfelső lépcső nem visz sehova,
lehet, – elmarad a nagy találkozás.
Odalent feketéllenek a fák,
s ahol a lámpa ég; az a temető kapuja.*

*Most megint várok egy napot,
belehazudok majd aranybetűket.
„Élj észrevétlenül” – szólt a Bölcs,
így hagyom el a tegnapi holnapot.*

Lényeglátó

*Megvénültek a fák az ablak alatt,
belealudt a tél valami mesébe.
A fény már rég kidörzsölte szememből
az álmot, a függönyt felhúzták az égen.*

*A lényeg túl nyúlik a falon, idebent
nem változik semmi, – nem jön a
takarítószemélyzet, magasodik bennem
a porladó emlék-alom.
Látom, előbb-utóbb az életemmel kell
fizetnem a létért, a nevemet is
bekereteztetem szavakkal, védelemre
van szükségem, – anyagomra nem alkuszom.
S ahogy faragom szobromat
a sűrűsödő légtérben, úgy romlik
arányérzésem a részletekben.
A test egyre kisebb, az arc megpróbál
befurakodni a jövőbe, pedig nem tudja
elérni az Esélyt, marad az Örök Bizonytalan.*

*Fényjelenségem nem értelmezhető,
napimádatom sem jut át az istenek térfelére,
maradok szeretetet kolduló hontalan.*

*Az ősök már megbékéltek az évek
takarásában, csak én csetlek-botlok
itt a megvénült fák között, hogy
megmutassam, halálraváltan is elszánt vagyok.*